

lem være ganske rolig for. Vi behøve ikke at undskyldes os for det Standpunkt, vi indtage — nei Tak! Jeg har bedet om Ordet for at sige, at jeg opfattede det ærede Medlem, i alt Fald da han udtalte sig første Gang, saaledes, at det ikke alene var denne Endring med Kontrollkomiteen, som vilde gjøre, at denne Lov strandede — hvis det havde været det Æneste, kunde det i alt Fald have været værd at overbeie Sagen for at faae Loven — men at det ogsaa var de andre af Flertallets stillede Endringsforslag, der vilde have til Følge, at Loven næppe kom ud. (Finger slev: Ja, det er min Mening, det er fuldkomment rigtig). Jeg er altsaa i fuldstændig Overensstemmelse med det ærede Medlem. Det glæder mig, at jeg altsaa ikke har misforstaaet det ærede Medlem, jeg var bange derfor, men nu kan jeg se, at jeg i alt Fald her har forstaaet rigtig.

Den fungerende Indenrigsminister (Melle-mann): Det følger af den Stilling, som jeg indtager overfor dette Lovforslag, at jeg nærmest er henvist til at erklære mig med Hensyn til de foreliggende Endringsforslag og da naturligvis med Hensyn til disse at udtale, hvad der er Indenrigsministerens Stilling til Sagen. Forsaavidt der i Forhandlingerne fra flere Sider er fremkommet Anhydninger og Betragtninger, med Hensyn til hvad der kunde være muligt at betænke ved den forestaaende Ordning, og forsaaavidt der fra Mindretallets Side blev udtalt, at man paa enkelte Punkter maatte kunde være tilbøielig til at gaa noget videre i Henseende til at lovbinde Bestyrelsen af Jernbanerne, end Lovforslaget gjør. Skal jeg ikke komme videre ind herpaa. Thi der foreligger som bekendt ikke Endringsforslag, hvori saadanne Tanker finde deres Udtryk, og som Følge deraf har jeg ikke heller ifølge min Stilling til denne Sag nogen Opfordring til at komme nærmere ind herpaa. De Ytringer i den Retning, som ere faldne under Forhandlingerne, og som altsaa ville blive opbevarede i Rigsdagstidenden, ville uden al Tvivl blive tagne i Betragtning ved de senere Overveielser, som denne Sag muligvis maatte blive Gjenstand for. — Hvad de Endringsforslag angaar, som foreligge, da ser jeg ikke rettere, end at det, som Flertallets Endringsforslag egentlig gaa ud paa, er, paa den ene Side at udskyde al Ting til Ordning ved Lov senere, og paa den anden Side at inddrage alt dette, som skulde ordnes ved Lov, foreløbig under Finantsloven. Dette forekommer mig at være Kjærnepunktet i de Endringer, som foreligge fra Udvalgets Flertals Side. Hvad

det angaar saaledes at inddrage den hele Bestyrelse under Finantsloven, da kan jeg ikke Andet end se, at det er umuligt for Regjeringen at gaa ind derpaa. Jeg skjønner ikke rettere, end at det er Noget, som aldrig har været forudsat under de Forhandlinger, som have fundet Sted angaaende denne Sag. Alle de Love, hvorved der blev udtalt, at denne Sag skulde ordnes — Noget, som allerede fandt Sted ved Loven af 14de Mai 1867, og som senere er gjentaget ved et Par Love til, nemlig ved Loven af 9de December 1871 og Loven af 13de Marts 1876 — alle disse Love forudsatte jo, at en endelig Ordning skal ske ved Lov, men de forudsatte aldeles ikke, at den skal ske derved, at disse Anliggender inddrages under Finantsloven. Dette er ligefrem i Strid med de Forudsætninger, man er gaaet ud fra ved alle disse Love, og ligesom jeg altsaa saaledes ikke kan erkjende, at dette er Noget, som i mindste Maade kan betragtes som Konsekvens af den historiske Udvikling af denne Sag, kan jeg tiltræde, hvad der fra Mindretallets ærede Ordspører (Scharling) blev bemærket angaaende det aldeles Ubenigtsmæssige i at inddrage Anliggender af den Natur under Finantsloven dels af Hensyn til, at man derved vanskeliggjorde en virkelig nyttig og hurtig Administration af selve Jernbanevæsenet, og dels fordi man stillede i Udvej en Mængde Stridspunkter, som muligvis ikke vilde blive løste ved Finantsloven, ligesom man endelig forøgede det allerede i Forveien store Stof, som Finantslovbehandlingen som bekendt allerede frembyder, paa en meget betænkkelig Maade. Den Tanke altsaa, istedetfor at ordne disse Forhold ved Lov, at draage dem ind under Finantsloven, er en Opfattelse, som man fra Regjeringens Side paa ingen mulig Maade kan gaa ind paa. Deraf følger altsaa, at jeg fra dette Synspunkt maa udtale mig imod Udvalgets Flertals Forslag under Numer 4 til Lovforslagets § 4. Det vil ses af dette Forslag, at det er Flertallets Mening, at man ikke skal gaa ind paa, saaledes som Regjeringens Lovforslag opfordrer til, at skrive til at fastsætte Lønninger for de i § 4 omtalte høiere Embedsmænd, men at det skal udskydes til senere Afgjørelse ved Lønningslov, og at der i Stedet derfor skal indføres en Bestemmelse om, at disse Embedsmænds Lønningsvilkår bestemmes ved Finantsloven. En lignende Stilling maa jeg altsaa indtage til Endringsforslag under Numer 6, hvor det jo ligeledes i Modsetning til Regjeringens Lovforslags § 5 er foreslaet, at Indenrigsministeren ikke indtil videre skal kunne bestemme, hvilke og hvor mange Embedsmænd og Betjente, der foruden de i de fore-